

La petjada de l'esplai

ROSER BATLLE

Membre Patronat Fundació Catalana de l'Esplai

Tanca els ulls. Ets al 2030 i et trobes pel carrer un noi o una noia del qual havies estat monitora, molts anys enrere. Hi ha afecte, reconeixement i alegria als vostres ulls... Anem a fer un cafè? Us poseu a xerrar i a explicar-vos la vida: Què has estat fent tots aquests anys? On ets ara? En què treballes? Tens parella? On vius...?

Per un moment, pensa el que t'agradaria trobar en aquesta persona. Quina petjada voldries que l'esplai hagués deixat en la seva personalitat, en la seva escala de valors? Aparta per uns moments les classificacions d'objectius educatius i els documents amb llistes inacabables d'actituds positives a adquirir. Queda't amb allò que per a tu és essencial. A continuació et confesso quina seria la meua tria.

Compromís: voldria veure una persona implicada en el seu entorn, i no solament sensible o conscient. Una persona que pren la iniciativa, participa, es mulla, i contribueix, desinteressadament, a fer un món millor.

Austeritat: em sentiria decebuda, sincerament, de trobar-me una persona depenent d'un nivell de consum exagerat, acostumada o aficionada a un tren de vida insostenible, esclava de la comoditat, i enemiga de l'esforç. Com si el seu pas per l'esplai no hagués enfortit el seu esperit.

Fraternitat: voldria trobar-me amb una persona oberta, flexible, capaç de fruit de la diversitat, d'estimar el que és diferent i de no confondre diferència amb desigualtat. Una persona que va viure la tribu de l'esplai com una palanca d'obertura al món i no com un tancament en el confortable nosaltres.

Cultura: voldria trobar-me amb una persona amb inquietuds culturals. Que llegeix, que escriu, escolta música o la interpreta. Que s'alimenta de coneixements nous, que els busca i els valora. Que està fascinada per alguna cosa: la ciència, la història, la muntanya, el cinema, l'esport...

Hi ha molts valors positius a educar. Però la societat és tan complexa, passen tantes coses per unitat de temps, hi ha tanta dispersió d'estímul... que crec que val la pena, de tant en tant, fer una repassada al que per a cadascú és, feliçment, irrenunciable.

www.roserbatlle.wordpress.com

Telèfon mòbil

JOSEP ORIOL PUJOL

Director General de la Fundació Pere Tarrés

AVE directe Madrid-Barcelona. Divendres a primera hora de la tarda. Viatjo al costat d'una noia jove -poc més de 20 anys- que, contenta, enraona sense massa inhibició amb el que deu ser el seu xicot. Sembla que fa unes setmanes que no es veuen i ella es desplaça a Barcelona per estar junts el cap de setmana. Riu del que li deu dir. Queda intrigada per un regal que ell li farà i no aconsegueix endevinar què és. Ella s'ha comprat uns pantalons nous i té els cabells més llargs, explica, i creu que a ell li agradarà. Mentre intento llegir el diari, la proximitat, el to de veu i fins i tot una curiositat natural em faciliten seguir la conversa a estones.

De cop sento que ella, en to de concessió, li diu que al vespre poden comprar una ampolla de ginebra per beure-se-la junts i també una llimonada per a ella. Silenci. Comentari de la noia: "No, un Redbull no, quedo desfeta i l'endemà no menjaré el que la teva mare ens faci per dinar, i em sap greu". Ell sembla insistir i ella va responent amb la mateixa negativa. Em perdo la continuació del diàleg.

Una parella jove, semblen enamorats, fa setmanes que no es veuen com per sorprendre'l amb la llargada dels cabells, enraonant amb afecte i... necessiten una ampolla de ginebra? Cal alcohol després de setmanes de no veure's per "estar millor"? Em faltà gosadia per fer-li la pregunta, per això la formulo al lector.

Model de relació actual, desinhibit fins a compartir sentiments personals en públic -la sentíem tot el vagó-, un cap de setmana junts, amb el suport de la família. "La teva mare fa uns dinars que m'agraden molt", "Quan el meu pare m'ha acompanyat al tren...". Malgrat això, el nivell de relació sembla molt convencional, per no dir "primitiu". La noia ofereix amb to de concessió compartir alcohol d'alta graduació. Posa límits, però, a barrejar-ho davant la demanda masculina "a més".

Sempre he tingut la convicció que el bonic de la relació de parella és l'espontaneïtat, l'afecte, l'estar junts... No m'hi imagino l'alcohol o altres tòxics d'acompanyament si hi ha estimació, no?

www.peretarres.org

punt de vista